

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 610/2024-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihó v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Gavuliakom, Klincová 37, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7Co/67/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

- Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Tiež navrhuje priznať finančné zadosťučinenie 1 500 eur a náhradu trov konania.
- Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal žalobu o plnenie z titulu porušenia správcovských povinností podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, ktorá bola vedená na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 7Co/67/2023 (pôvodne pod sp. zn. 13C/16/2019). Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Spis bol krajskému súdu doručený 15. mája 2023.
- Sťažovateľ namieta, že celková dĺžka konania predstavuje viac ako päť rokov, pričom krajský súd je viac ako jeden rok a štyri mesiace nečinný. Sťažovateľ tvrdí, že uplatnil sťažnosť pre nečinnosť adresovanú krajskému súdu, ktorú podpredsedníčka krajského súdu listom sp. zn.

1Spr/96/2024 z 13. septembra 2024 vyhodnotila ako dôvodnú. Podľa názoru sťažovateľa vec nie je právne ani skutkovo náročná na posúdenie.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K odstráneniu tohto stavu dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04). Namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa skúma s ohľadom na okolnosti prípadu z pohľadu (i) právnej a faktickej zložitosti veci, (ii) správania účastníka a (iii) postupu súdu (I. ÚS 41/02).

5. Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska svojho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. II. ÚS 93/03, III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08, I. ÚS 210/2018), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia uplatneného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015).

6. Sťažovateľ na ústavnom súde napadol postup súdu druhej inštancie, ktoré je v rámci Civilného sporového poriadku koncipované ako konanie, keď odvolací súd nemusí vo veci nariadiť pojednávanie, čím zákonodarca sledoval práve rýchlosť, efektívnosť a hospodárnosť odvolacieho konania. Je na úvahe konkrétneho odvolacieho senátu, či rozhodne bez nariadenia pojednávania. Na druhej strane skutočnosť, že súd nevykonáva žiadne úkony, nemusí nevyhnutne znamenať, že nekoná a vecou sa nezaoberá (III. ÚS 106/2018, I. ÚS 123/2021). Ústavný súd v tomto prípade prihliadol aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej dĺžka konania na jednom stupni by nemala presahovať obdobie troch rokov (rozsudok z 20. 6. 2006 vo veci Obluk proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 69484/01).

7. V prípade, keď ústavný súd zistil, že postup krajského súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01). Ústavný súd návrhu buď nevyhovел (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (III. ÚS 59/05). Ústavný súd dĺžku odvolacieho konania (jeden rok a štyri mesiace) síce považuje za nie optimálnu, no z ústavnoprávneho hľadiska nie takej intenzity, ktorá by vo vzťahu k zvolenému porušovateľovi opodstatňovala záver o porušení ústavy či dohovoru, preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

8. Vzhľadom na to, že ústavná sťažnosť nebola podaná proti okresnému súdu, ústavný súd posudzoval právnu zodpovednosť výlučne krajského súdu. V závere ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci a v prípade nečinnosti krajského súdu sa sťažovateľ môže opätovne obrátiť na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu